

Hende vil jeg i alle tilfælde holde fast på.

Torsdag den 5. februar

Var ude at gå med Hanne. Solen skinnede, og vi gik igennem Fælledparken, som var dækket af et glinsende snetæppe.

Hvilket smukt syn!

Hanne blev helt oplivet og var mere snakkesalig end hun ellers har været de sidste par dage. De sidste par år har taget hårdt på hende.

Hun var nødt til at sige et job op, hun ellers var glad for, fordi datteren blev syg. Da datteren så blev rask, kunne hun ikke få arbejde. Hun ku' ikke sove om natten, uheldig over sin situation, og begyndte at spise sovepiller.

Det må hun også gøre på afdelingen, for at kunne sove om natten.

Nætterne er svære at komme igennem for en del patienter. Om aftenen går vagten fra den anden afdeling rundt med en bakke og uddeler piller. Bakken er indrettet sådan, at den har en masse små rum. Hver patient sit lille rum med piller.

I går så jeg, der var mange små rum, der lå piller i.

Ak ja. Vores lille korsstingsbroderi i dagligstuen burde have en linje med ordene:

»Med piller kan man ikke opnå lykke«.

Hvordan ville en sød pige som Hanne ikke få det meget bedre, hvis hun fik et arbejde, i stedet for at give hende piller?

Kunne lægerne dog bare bruge deres autoritet på at hjælpe hende med det!

Fredag den 6. februar

I formiddags var en teatergruppe på besøg i en time. De ville gerne se en psykiatrisk afdeling, da de skulle spille et stykke om en psykiatrisk patient.

De blev budt på kaffe og kage i fjernsynsstuen henne i den anden afdeling, og personalet samt de patienter, der havde overskud, snakkede med dem.

Jeg var ikke dernede.

Anita, en sygeplejeelev, spurgte mig, om vi ikke skulle spille kort, da jeg forinden havde gået hvileløst frem og tilbage på gangen.

Hansen sagde bagefter, det havde været hyggeligt. Lidt ærgerligt, jeg ikke kom derned.

Jeg tænkte på, om personalet måske helst ikke ville have, jeg talte med teatergruppen. Fordi jeg har brokket mig over behandlingen, og fordi jeg kritiserer, at de giver medicin til alle, der er her.

Søndag den 8. februar

For at få lidt adspredelse spurgte jeg Kirstine, om hun ville med i Park Bio til 16-forestillingen og se »Flashdance«.

Helt fint, sagde hun. Men jeg må lige ind på kontoret og have en Serepax til at dæmpe angsten.

Hun gik derind, og vi ventede på, den skulle virke, inden vi tog afsted.

Det sjoveste ved forestillingen var næsten Kirstine. Hun sad og gyngede i sædet og skubbede ivrigt til mig med albuerne.

Jo, jeg kunne godt have undt hende et kæmpestort dansegulv.

Kirstine siger aldrig særlig meget. Men bag hendes blanke, opgivende blik læser man en dyb smerte. Som om hendes fortid har kvæstet mange håb.

Åh, Kirstine, Hanne, Lissi og alle jer andre. Jeg synes, verden er for hård ved os en gang imellem.

Mandag den 9. februar

Havde besøg hele dagen. Først kom Christian, min ekskæreste, og vi gik ud i byen og snakkede.

Så kom Søren, fra hf-kursus, lige som jeg var trådt ind ad døren igen.

Søren havde taget en masse bøger med og skrevet et smukt vers i en af dem, som han gav mig. Tak Søren, det var virkelig smukt, det, du skrev. Det varmer.

Folk på afdelingen siger også, at jeg har nogle rigtig go'e venner.

Det er rigtigt. I har været fantastiske, og hvis det ikke var, fordi jeg havde jer, så havde jeg ikke klaret det her.

I den retning er jeg virkelig heldig i forhold til mange af de andre.

Tirsdag den 10. februar

Alle på stuen var trætte i dag, fordi jeg havde kastet op hele natten og morgenen og rendte mellem toilettet og stuen.

Ida, den læge, jeg har besluttet mig til at holde fast ved, kom og følte mig på maven med et stetoskop. Hun mente, maven nok